



Samenes Venn

Organ for Norges Samemisjon nr. 4, 2021 – Årgang 96

Det folket som vandrer i mørket,
skal se et stort lys.

De som sitter i dødsskyggens land,
over dem skal lyset stråle.

Jes. 9:2



Misjonsglimt Møre og Romsdal s. 11



Ny generalsekretær s. 12

Samenes Venn

Ansvarlig redaktør:

Jon Teigen

Redaksjonssekretær:

Sigmund Fjære

sigmund.fjare@samemisjonen.no

Tlf.: 980 25 181

Postadresse:

Skogveien 10, 2450 Rena

Abonnement:

4 nr. i 2021

Ordinær pris kr 300

Til utlandet kr 380

Gratis halvårig prøveabonnement.

Grafisk produksjon:

BK Trykkpartner AS, Trondheim

Opplag: 1250

Norges Samemisjon

er en uavhengig organisasjon som bygger på Bibelen og den evangelisk lutherske kirkes bekjennelse. Samemisjonen har som formål å utføre indremisjonsarbeid blant den samiske befolkning, og ser det også som en oppgave å støtte samisk språk og kulturarv. Siden 1993 har Samemisjonen også drevet arbeid blant samer på Kola-halvøya. Støttevirksomheten omfatter 7 kretser.

Fungerende daglig leder:

Jon Teigen

jon.teigen.privat@gmail.com

Postadresse:

Roffaveien 6, 9040 Nordkjosbotn

Tlf.: 47 47 61 61

SMS: 40 82 01 60

E-post:

hovedkontoret@samemisjonen.no

Internett: www.samemisjonen.no

Formann:

Jon Teigen

Innbetalinger og gaver:

Benytt **bankkonto 3000.15.18530**

for innbetaling av blad-kontingent og gaver til misjonen (også gaver med

skattefradrag). Gaver kan også betales

ved hjelp av **Vipps-nr. 600 500**.

Forsidebilde:

Foto: Tor Magne Haraldseid.

Dagfinn Hauge, Inger Starheimsæter

Stoff til Samenes Venn:

Vi mottar gjerne artikler og bilder med glimt fra vårt mangfoldige arbeid.

I dette nummer kan du lese om:

Og det skjedde i de dager	2	Avskjed og ny begynnelse	11
På lederplass	3	Odd Eivind Høyvik har avsluttet tjenesten i Samemisjonen	10
Andakt på samisk og norsk	4-5	Misjonsglimt	
Katekismen – del 39	6	Møre og Romsdal	11
Nytt fra Landsstyret/ Møteplaner	7	Vår kommende nye generalsekretær	12
Et år i Sameland	8-9		

Og det skjedde i de dager

Overskriften har vi hørt mange ganger. Et viktig avsnitt i Guds Ord innledes på denne måten. Det var en tilsynelatende vanlig manntallsinnskrivning. Ingen visste at Frelseren skulle bli født under denne innskrivningen. Men Gud hadde forberedt dette, både for at Skriftene skulle oppfylles, men også for at Frelseren skulle komme fra det fattigslige Betlehem.

Mika hadde profetert at herskeren over Israel skulle utgå fra Efrata, Betlehem. «Hans utgang er fra gammel tid, fra evighets dager» (Mika 5:1). Dette kan ikke sies om noe menneske, hverken Abraham, Moses, Eliah eller døperen Johannes. Alle disse ble på sin måte gitt helt spesielle kall i frelseshistorien, men likevel ikke fra evighets dager, slik herskeren over Israel skulle ha. Guds hjerte valgte Betlehem, og bare Han kjenner dybdene i dette. Det var i hvert fall ikke i den byen man hadde tenkt at Gud skulle fødes som et menneske.



Men Josef måtte til Betlehem, han var av Davids hus og ætt. Det var en innskrivning for hele verden, det hadde keiser Augustus bestemt. Så måtte de pakke utstyret sitt, og begi seg i vei, for å la seg innskrive. En gravid troløvet hadde han med seg.

To hendelser, innskrivning og fødsel. Den ene hendelsen syntes mye større enn den andre i verdens øyne. Romerriket var verdensledende på denne tiden, og uttrykket «hele verden» skal nok ikke forstås bokstavelig, men som et uttrykk for den ledende posisjonen Romerriket hadde på denne tiden. At hele verden skulle skrives i manntall, måtte da være mye større enn et lite barns fødsel. Noen større velkomst enn andre barn fikk han heller ikke. Lukas kobler likevel hendelsene sammen, i et herlig lys. For vi vet jo at denne fødselen gjaldt for hele verden, og den skjedde mens hele verden var opptatt med noe helt annet.

Alle fulgte keiserens befaling. Han ville nok få oversikt over riket, og et bud fra han måtte enhver følge. Hyrdene på Betlehemsmarkene fikk også et bud. «I dag er det født dere en frelser, som er Messias, Herren – i Davids stad.» De var også opptatt med noe ganske annet da barnet ble født, men sauene ble nå underordnet. Frelsesbudet ble viktigst for dem. Hva er vi opptatt med, og hvilket bud følger vi?

Velsignet Jul!

Sigmund Fjære

Juletanker etter et veivalg

Norges Samemisjon gjorde 2. oktober sitt veivalg for fremtiden. Det var et tydelig valg av både misjonsfolk og den store delegasjonen av samer som kom både fra nord og sør.

Jon Teigen, landsstyreformann

L ike etter dette landsmøtet møtte det oss julevarer, julepynt og julemusikk i varehusene der vi bor. Jeg må innrømme at midt i gleden over det positive landsmøtet, ble jeg litt trist. Trist over at jula er blitt kommersialisert slik at den presenteres først i varehusene – og det allerede i midten av oktober. Det er tidlig. Altfor tidlig!

For meg er det slik at sinn og tanker først blir vendt mot julebudskapet i advent. Det er ventetiden der vi venter på at Jesus, – Frelseren – skal komme. Da ser vi fram til julehøytiden med glede og begeistring for at Han kom.

Frykt ikke!

For se, jeg forkynner dere en stor glede, – en glede for alt folket. I dag er det født dere en Frelser, som er Messias, Herren, – i Davids by!

Luk 2:10-11

Takk for at Jesus kom. Han er vår Frelser! Han er vår eneste vei til evig liv. For ingen kommer til Faderen uten ved ham!

Måtte lovsangen og takkesangen prege oss denne jula.

Takk fordi korona-pandemien er på retur. Takk fordi vi får bo i et så godt og fredelig hjørne av verden her i Norge.

Og mest av alt takk fordi Jesus kom og åpnet en vei inn til Gud og det evige liv med Ham.

Takk fordi Gud

....elsket verden så at Han gav sinn Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv.

Joh. 3: 16

Ja, vi har mye å takke for som Guds barn! Kanskje vi denne julen skulle dele vår glede ved å gi en blomst, – en juleglede – til en som ikke bekjenner troen, og si med engelen ...

Det er ingen ting å frykte. Julen markerer en stor glede for alle mennesker – i nord og sør – i øst og vest. En Frelser ble sendt til jord for å tilby oss å ta imot frelsen. **Ja, så enkelt er det. Det er bare å ta imot!Men også så vanskelig!**

I Guds ord til oss – i Johs 3:15 – står det at hver den som tror på ham, skal ha evig liv!

Kjære venn som leser dette. Du har vel tatt imot Guds julegave til oss? Hvis ikke har du en STOR julegave i vente denne julen.....

Nytt år, - nye utfordringer!

Men etter julehøytiden kommer det et nytt år, ... om Herren vil! Og etter nyttårsfeiringen kommer hverdagen. Og i 2022 blir det mange hverdager for «nye» Samemisjonen. Da må arbeidsklærne på og ermene brettes opp.

På lederplass



**Ny organisasjonsstruktur skal på plass
Nye medarbeidere skal ansettes
Nye frivillige skal engasjeres
Nye møteplasser skal settes opp
Nye rutiner og tiltak må settes ut i livet
for å få en bærekraftig økonomi**

De fleste av oss er nok enige om at Samemisjonen ikke kan gå videre som før. Det må ny-tenkning til. Og kjærlighet oppfinnsom gjør! Kjærlighet til Jesus, kjærlighet til misjonen, kjærlighet til de andre kristne (ofte kalt det hellige samfunn).

Jeg er både stolt og takknemlig for all støtte og oppmuntring jeg har møtt både i kretsene i Sør-Norge, og i Finnmark, ja, ikke minst blant dere samer som jeg har møtt for første gang dette siste året.

Jeg ønsker dere alle en glad og takknemlig julehelg – med Jesus i sentrum!

Og velkommen til nye tak og godt arbeidsfellesskapet i det nye året som Herren måtte gi oss!

Julehilsen 2021 fra
Norges Samemisjon
Jon Teigen, landsstyreformann

Bønneemner

Be for vinterstevnene i Kautokeino og Karasjok i februar og mars.

Be om visdom i nye ansettelses i organisasjonen.

Be for landsstyret.

Mu stuorámus juovlaskean̄ka

Njealljenuppelohkái jahkásaš, buorit olbmát, buorre risttalaš ruoktu. Mus lei buot dáfus buorre dilli. Muhtun beaivvi idii munnje jurdda mii dadistaga šattai stuoribun. Vai sáhtášii go gohčodit dan čuorvumin: **Lean go mun bestojuvvon?**

Ahte mun lean bestojuvvon lei dego diehttelas, muhto diet gažaldat šattai dál munnje surgadin. Suddu, mii lei jápmán, bajásčuožžilii jábmiid luhtte ja eallái. Dat devddii mu stuora seavdnjatvuodain. Buohkat earát jotke sin eallingearddistea-

set, muhto mun bisse-huvvojin. In han mun goit lean vearrat go duot earát, jurddašin mun, mun lean baicca buoret go eatnasat. Mun geahččalin gávdnat jeddehusa risttalaš daguin. Muhto Biibal, Ipmila sátni, čuoza munnje ja mun dov-dagohten vel stuorát seavdnjatvuoda: Ef. 2:9: “Dat **ii leat** olbmo daguid veagas...”. Mii lei dat seavdnjatvuoha mii mu devddii!? Dolla, gáđohus – helvet – gáidan Ipmilis. Ja jus dál jámán, de mannan gáđohussii. 1.Kor. 15:56: “Jápmima seahčagas lea suddu, ja suttu fápmu lea lánka.” Mun geahččalin alcesan dadjat: Jesus lea jápmán mu suttuidan dihte. Muhto dat han lei dušše juoga maid mun dadjen, dego dahku. Mu dovddastin buot mu suttuidan. Muhto dat han lei maiddái dahku. Dat han lea dušše árpmu bokte, dadjen alcesan. Vel diet nai bodii mus alddan.

Mus lei duodai hállu leat oskkolaš, muhto in mun máhtán. Luk. 15.16: “... muhto eai datge addojuvvon sutnje.” Ii lean šat doavva. Rom. 7:10: “... ja mun jápmen. Nu geavai ahte báhkkon mii galggai addit eallima, doalvvui mu jápmimii.”

Mu jápmimis dáhpáhuvai **imášlaš**. Ipmil bija ođđa eallima mu váibmui. Mun riegdin ođđasis. Dan mun in máhte čilget. **Dat dušše dáhpáhuvai. Juo, dat dáhpáhuvai iešalddis.** Joh. 3:3: “Duodaid, duodaid, mun cealkkán dutnje: Jos olmmoš ii rieгат ođđasis, de son ii beasa aaidnit Ipmila riikka.” Esek.: 36, 26-27: “Mun attán

din raddái ođđa váimmu ja deavddán din ođđa vuoigŋain. Mun válddán din rattis geađgeváimmu ja attán dan sadjái oazževáimmu. Mun deavddán din iežan vuoigŋain ja oahpistan din jeagadit mu báhkkomiid ja doallat mu lágaid ja eallit daid mielde.” 2. Kor. 5:17: “Juohkehaš gii lea Kristusis, lea nappo ođđa sivdnáduš. Boaris lea vássán, ođas lea šaddan sadjái!”

Ahte mun lean bestojuvvon lei dego diehttelas, muhto diet gažaldat šattai dál munnje surgadin.

Lea go don gii dál logat dán, vásihan seammá, soaittát veahá eará lánkai, muhto Matt. 10:39: “Gii várjala iežas eallima, dat

massá dan, muhto gii massá iežas eallima mu dihte, dat gávdná dan.” Munnje lea nu oahpis dat man birra Biibal dás sárdnu. Go dat seavdnjadasa dovdu, lossa noadđi ja Ipmila dola máistin, gáđohus, gáhčai mu olggiid alde eret, de bessen máistit Árpmu **fámolašvuoda**, bassivuoda ja giitevašvuoda.

Muhto de munnje bodii ođđa noadđi. Matt. 11: 29-30. “Váldet mu geassá hárdudasadet ja ohppet mus: Mun lean lánis ja mu váibmu lea vuollegaš, de dalle din siellu gávdná vuoigŋadusa. Mu geasis lea buorre ja mu noadđi geahpas.” Dat vuosttaš noadđi: Go ellen oáčči mielde, de lei Vuoiŋŋa noadđi nu olmmošmeahtun lossat. Muhto dál go ealán Vuoiŋŋa mielde, de sáhtán dovdat iežan háluid muhtomin noadđin, muhto dat leat geahpasat. Rom. 8:13: “Dasgo jos dii ealli-behtet oáčči mielde, de dii jápmibehtet. Muhto jos dii Vuoiŋŋa bokte jámihehpet rupmaša daguid, de oazžubehtet eallit.”

Go mii eallit oskkolažžan, de mii muosáhit biehttalemiid, muhto dat mii lea imašlaš, lea ahte biehttalit oáčči himuid duddjo ilu, ii ge dovdo noadđin. Eahpegulolašvuoha biehttaleami vuosttá šatta baicca lossa

noadđin. Muhto ollu biehttaleami bohtet. Mii massit muhtun buriid ustibiid, soaitit vel oskkolaš ustibiid ge massit. Maiddái čoakkálmásain gos don lávet fitnat, doppe maiddái sáhtát dovdat vuoigŋalaš oktovuoda. Maiddái unnit jovkkožiin soaitá váttis oazžut sága vuoigŋalaš áššiid birra. Muhto go mii deaivvadit olbmuiguin guhtet ráhkistit Jesusa ja dan dihte maiddái ráhkistit Ipmila sáni, de gal lea ollu sáhka ja ollu man dihte mii sáhttit illudit. Servodaga vuoigŋa lea ártet: Rom. 11:6: “Muhto jos dat lea árpmus, de ii dat leat buriid daguid dihte. Muđui han árbmu ii livčče árbmu.” Go dagut jápme, de árbmu eallái. Rom. 10:4: “Kristus lea lága loahppa, nu ahte juohkehaš gii osku šaddá vanhurskkisin.” Rom. 8:4: “...vai lága gáibáduš ollašuvvá min siste geat eat eale oáčči mielde, muhto Vuoiŋŋa mielde.” Rom. 8:12: “Vieljažiiddán, mii eat leat oazžái velggolaččat, nu ahte galgagašimmet eallit oáčči mielde.”

Dál go mun lean vuorasnuvvon, de lean mun ilus go mus ii leat vealgi. Muhto roahkkatvuodain agalašvuoda guvlui vánddardit alma vuoigŋalaš vealggi haga, lea čilgetmeahtun. Jesus lea váldán mu iežas mánnánis. Giittán su dan ovddas.



Min største julegave

Fjorten år gammel, gode kamerater, godt kristent hjem. På alle måter hadde jeg det godt. En dag brøytet det seg fram *en tanke* som ble sterkere etter hvert. Eller kanskje jeg vil bruke *et rop*. Er du frelst!?

At jeg var frelst var jo nærmest en selvfølge, men ble nå dødsens alvor. Synden, som var død, stod nå opp fra de døde og ble levende. Den veltet innover meg som et stort mørke. Alle andre gikk videre på livsveien, men jeg ble stoppet. Jeg er vel ikke verre enn de andre tenkte jeg, heller bedre enn de fleste. Jeg prøvde å finne trøst i mange kristelige gjerninger. Men Bibelen, Guds ord, innhentet meg med et større mørke. Ef. 2:9 «Det er **ikke** av gjerninger...» Hva bestod mørket i? Ilden, fortapelsen – Helvete – borte fra Gud. Og, dør jeg i dag, så går jeg bortapt.

1. Kor. 15:56: «Dødens brodd er synden, og syndens kraft er loven.» Jeg prøvde å si til meg selv: Jesus er død for syndene mine. Men det var jo bare noe jeg sa, i

grunnen en gjerning. Jeg kom med all verdens syndsbekjennelser. Men også det var gjerning. Det er jo bare av nåde, sa jeg til meg selv. Også dette var noe av mitt.

Nå var det ikke noe jeg heller ville enn å være en kristen, men jeg kunne det ikke.

Luk 15:16: «Og ingen ga ham noe.» Håpet var ute. Rom. 7:10: «Jeg derimot døde. Og det viste seg at budet, som skulle være til liv, ble til død for meg.»

Her i min død skjedde det **under**-lige. Det nye liv ble av Gud lagt inn i hjertet mitt. Jeg ble født på ny. Jeg kan ikke

forklare dette. **Det skjedde bare. Ja, det skjedde bare.** Joh. 3:3: «Sannelig, sannelig sier jeg deg: Uten at du blir født på ny, kan du ikke se Guds rike.» Esek. 36:26-27: «Jeg vil gi dere et nytt hjerte, og en ny ånd vil jeg gi inne i dere. Jeg vil ta bort steinhjertet av deres kjød og gi dere et kjødhjerte. Min Ånd vil jeg gi inne i dere, og jeg vil gjøre det så at dere følger mine bud og holder mine lover og gjør etter dem.» 2.Kor. 5:17: «Derfor, om noen er i Kristus, da er han en ny skapning, det gamle er forbi, se, alt er blitt nytt.»

Har du som leser dette opplevd dette, muligens på litt forskjellige måter, men. Matt. 10:39: «Den som mister sitt liv for min skyld, skal finne det.» Jeg kjenner meg så ubegripelig godt igjen i det Bibelen taler om her. Når den opplevelsen av den mørke, tunge byrden og litt av smaken av Guds ild, fortapelsen, falt av min rygg, da fikk jeg også smake Nådens enorme kontrast, hellighet og takknemlighet.

Men så møtte jeg en ny byrde. Matt 11:29-30: «Ta mitt åk på dere og lær av meg, for jeg er nedbøyd og ydmyk av hjertet. Så skal dere finne hvile for deres sjeler.

For mitt åk er gagnlig, og min byrde er lett.» Den første byrde: Da jeg levde etter kjødet, da var Åndens byrde umenneskelig tung.

Men nå når jeg lever etter Ånden, så kan nok selvlivets lyst innimellom kjennes som en byrde, men den er lett. Rom. 8:13: «For dersom dere lever etter kjødet, da skal dere dø. Men dersom dere dører legemets gjerninger ved Ånden skal dere leve.»

Vi møter nok endel forsakelser som kristne, men det merkelige er at forsakelser av kjødets lysts virker glede og ikke som byrde. Ulydighet mot forsakelsen blir en tung bær. Men mange forsakelser kommer. Vi mister nok noen gode venner, kanskje også kristne venner. Også i forsamlingen der du går kan du kjenne på åndelig ensomhet. Og i små grupper kan det være vanskelig å få igang en åndelig samtale. Men når vi møter mennesker som er glad i Jesus og derfor også glad i Guds ord, da blir det mye å snakke om og glede seg i. Samfunnets ånd er noe forunderlig.

Rom. 11:6: «Men er det av nåde, da er det ikke mer av gjerninger. Ellers blir nåden ikke lenger nåde.» Da gjerningene endte opp i døden, da begynte nåden å gjelde. Rom. 10:4: «For Kristus er lovens ende, til rettferdighet for hver den som tror.» Rom. 8:4: «for at lovens krav skulle bli oppfylt i oss, vi som ikke vandrer etter kjødet, men etter Ånden.»

Rom. 8:12: «Derfor, brødre, skylder vi ikke kjødet noe, så vi skulle leve etter kjødet.» Når jeg nå er blitt gammel så er jeg så heldig å ikke ha gjeld. Men å gå med frimodighet mot evigheten uten å ha åndelig gjeld er ubeskrivelig. Jesus har satt meg inn i barnekåret sitt. Takk skal han ha for det.

*At jeg var frelst var
jo nærmest en selv-
følge, men ble nå
dødsens alvor*



Gjennomgang av katekismen

Del 39

Ved forkynner i NSM Nils Borge Teigen

Det sjette bud: Den store hemmeligheten i Ef 5:22-33



Vi skal nå ta for oss den tredje hustavlen til ektefolk, den som står i Efeserne 5:22-33. Også her lærer Paulus at kvinnene skal underordne seg sine egne menn. I Kol. 3:18 begrunnet han det kun med at det sømmet seg i Herren. Dersom de ikke hadde annet å holde seg til, men var lydige mot dette ene ord, da ville de få langt mer enn de kunne fatte. Da ville de oppleve den velsignelsen som vi hørte om forrige gang (1. Pet 3:1-6), og den vi får høre om i dag, nemlig at de

får være med på å ære Guds store og herlige hemmelighet. For enfoldig lydighet gir stor ære (Joh. 20:29).

Ekteskapet er ikke bare en ytre samfunnsordning. Et bryllup eller en kjærlighetshistorie vekker dype følelser og setter mange strenger i sving. Men ikke nok med det. Evangeliet åpenbarer en stor hemmelighet som Gud hadde med ekteskapet da han førte det første paret sammen. For når de lever sammen etter Guds ord, blir de et levende bilde av hvordan Kristus har frelst sin menighet. Hvis ikke, så vanærer de hans frelsesverk.

Mannen er bilde på Kristus som er menighetens hode og frelser, mens kvinnen er menigheten og hans legeme. Derfor skal hun underordne seg sin mann likesom menigheten underordner seg Kristus (v.24). Selv om han er full av syndige feil og mangler, skal hun likevel gi ham denne ære fordi han er av samme kjønn som vår frelser. På den måten ærer hun ikke bare sin mann, men også Kristus og hans frelsesverk. Dette er også den beste måten på å takle ham på og dra frem det gode potensialet han måtte ha. For den som kysser en frosk, får en prins.

Likeså har mennene Kristus som sitt store forbilde: «Elsk deres hustruer, likesom Kristus elsket menigheten», sier Paulus videre. Hans menighet her på jord var hans lille disippelskare. Derfor skal hans omgang med dem være mannens forbilde. Han gav seg selv for dem og elsket dem trofast inntil enden (Joh. 13:1). Alt gjorde han for deres og for vår skyld.

Målet var at denne lille flokken skulle bli hans egen, og at alle mennesker skulle bli medlemmer av den gjennom dåpen. For i dåpen tar Gud oss inn i sin troende menighet. Vi blir døpt som

enkeltpersoner, og hver enkelt må tro selv. Men samtidig blir vi også del av en stor og organisk enhet. For i denne handlingen blir vi knyttet til Kristus med en guddommelig pakt og hjertets tro. Alle som slik er forenet med ham, tilhører hans legeme. For han har bare ett legeme, det er hans hellige og alminnelige kirke på jord.

«I denne menighet gir han hver dag meg og alle som tror, full forlatelse for alle synder.» (3.trosartikkel i Luthers lille katekisme). På den måten blir hans menighet rensert i vannbadet gjennom det ord som blir tilsagt i dåpen og som daglig blir forkynt i hans menighet.

Kristus gav seg selv for oss for at vi skulle bli en hellig menighet. Å være hellig betyr å være innviet til noe. Vi er innviet «til Kristus så vi kan få den velsignelse som vi aldri kunne skaffe oss selv,» sier Luther i sin store katekisme (Konkordieboken s. 347.39). Gjennom denne velsignelsen

kan hun stå for ham i herlighet, uten plett eller rynke eller noe sådant, men være hellig og ulastelig (v.27). På den måten helliger Kristus oss gjennom syndenes forlatelse og hjertets renselse for at også vår ferd kan bli ulastelig (Job. 1:8, Ef. 1:4, 1. Tess. 5:23-24).

Alt dette skjer med oss når han taler til vårt hjerte som Boas talte til Rut (Rut 2:13, Dom. 19:3, Jes. 40:2, Hos. 2:14). Ved disse ord nærer og pleier vår Herre sitt legeme (v.29). «Han er mild og tålmodig som ingen på jord, mens for slagget han renser sitt gull. Det er ingen fordømmelse, lyder hans ord, men forløsning så fri og så full.» (Sangboken 246)

«Slik skylder mennene å elske sine hustruer», sier Paulus (v.28) og trekker så inn ordet fra skapelsen om at mannen skal bli fast hos sin kvinne (1. Mos 2:24). Slik får han disse ordene til å stråle av Kristi kjærlighet, han som selv var sammen med sin Far og ledet henne til den første mann, vel vitende om det som senere skulle skje både på ond og godt.

Spørsmål til ettertanke og samtale:

1. Hva er den store hemmeligheten ved ekteskapet?
2. Hva menes med hode og legeme?
3. Hva har dåpen med dette å gjøre?
4. Hvilken rolle spiller skapelsesberetningen?



Møteplaner våren 2022

Arbeidsbolken denne høsten går mot slutten. Når vi går inn i desember, blir det mindre møter. Det er naturlig. Da er det vanskeligere å samle folk til samlinger om Guds Ord. Men i midten av januar, starter vi på nytt.

Vi har lyst å takke for at dere denne høsten har tatt så godt imot våre sendebud. De har meldt tilbake om gode samlinger og takknemlige tilhørere. Dessverre ble ikke alle oppsatte møter gjennomført. Det har i hovedsak med sykdom å gjøre. Det rår vi ikke over.

Reiserutene har kanskje ikke vært godt nok satt opp heller. Det ble litt hastverk da Norge ble åpnet opp igjen. Men dette skal bli bedre neste år. Med dette års erfaring og flere nye medarbeidere, vil det enda flere møter første halvår 2022.

Ny Generalsekretær

Bjarne Gustad begynner i Norges Samemisjon 1. februar 2022. Det ser vi fram til, og takker Gud for at han sa ja til dette kallet. Det vil bli en markering på Samenes dag – 6. februar. Generalsekretæren vil komme

rundt i Finnmark i februar og mars. Han vil være disponibel for turer til kretsene sørpå i forbindelse med kretsårsmøter i april til juni. Ta godt imot ham, og husk ham i bønn!

Vinterstevne i Kautokeino

Dette vil starte søndag 6. februar og vare til 27. februar. Bjarne og Inger Anna Gaup Gustad vil ha hovedansvar dette året. Noen predikanter vil komme sørfra som vanlig, men mange medarbeidere vil bli benyttet fra regionen. Leif Halsos blir en av gjestetalerne.

Vinterstevne i Karasjok

Dette vil bli fra 19.–27. mars. Generalsekretær og Misjonssekretær vil ha ansvaret for planleggingen også her – sammen med lokale medarbeidere. Alf Kristian Tellefsen blir en av gjestetalerne.

Sommerstevner

Det arbeides med sommerstevner på Sennalandet søn 14. august, på Ifjordfjellet søn 31. juli, og på Indre Billefjord kapell søn 3. juli. Noen flere er under planlegging!

Landspredikanten

Laila og Tor Magne Haraldseid vil stort sett reise i partallsuker. De vil begynne i Bergen krets i uke 4
Møre og Romsdal i uke 6
Finnmark i uke 8
Trøndelag krets i uke 10
Oslo krets i uke 11
Sørlandet krets i uke 14
Troms krets i uke 17

Landsstyrefomann, Jon Teigen

Vil også få en god del reising neste halvår – spesielt før påske.

Ole Kristen Wastvedt, Kurt Olsen, Alf Kristian Tellefsen, Leif Halsos, Sigmund Fjære og Øyvind Fonn har også sagt seg villige til å ha møter etter avtale.

Likeså våre lokale predikanter i Finnmark – **Berhard Iversen, Einar Hagali, Klemet O J Hætta, Anders Sokki, Tore Turi, Nils Borge Teigen m fl.**

Vi bygger også opp et korps av frivillige predikanter rundt om i hver region.

Vær med å be om at møtene må lykkes – dvs. at Den Hellige Ånd får gjøre Ordet levende for både predikant og tilhører!

Nytt fra Landsstyret

Landsstyret hadde sitt siste møte rett etter Landsmøtet. Og neste skal være 30/11 til 1/12.

Førrige Landsstyremøte ble referert i Samenes Venn nr 3.

Neste møte er nok for tidlig å referere fra når dette skrives, men de fleste av dere får ikke bladet før etter at vi har hatt det siste og kanskje viktigste styremøtet dette året. Men la meg få informere om noen av sakene vi arbeider med nå.

Ny struktur i Norges Samemisjon

Før det ekstraordinære Landsmøtet i oktober, hadde vi en komite som arbeidet ut et forslag til videre drift av Samemisjonen.

Der ble det skissert å dele Sør-Norge inn i 3 regioner, i stedet for 6 kretser. Skissen vi arbeider med nå, går ut på å dele det sørlige Norge inn i følgende Regioner:

Region **VESTLANDET** bestående i hovedsak av Bergen krets og Møre og Romsdal krets

Region **SØR-VEST** bestående av en krets kalt Sørlandet og en krets kalt Rogaland

Region **TRØNDELAG og ØSTLANDET** vil bli delt inn i to kretser, nemlig Østlandet og Trøndelag

På denne måten bevarer vi de eksisterende kretsene, men det vil bli en Regi-

onleder for to og to kretser. Med andre ord blir det tre medarbeidere på full tid i Sør-Norge.

Hva med NORD-NORGE?

Her diskuterer vi en ny modell. Vi registrer nemlig at det er flere foreningsdannelser på gang i Finnmark. Det er gledelig. Kanskje kan vi opprette en region i Nord-Norge også? Med en krets i Troms og en krets i Finnmark?

Vi tar gjerne imot innspill.....!

Ny Landspredikant

Vår mangeårige landsstyreformann og landsevangelist, Odd Eivind Høyvik, har sagt opp i Samemisjonen. Han skal i disse dager begynne i Lys over Land. (*Se artikkel på side 10.*)

Kretssekretær Tor Magne Haraldseid slutter i Stavanger krets. Han er egentlig pensjonist. Men han og kona, Laila, ønsker å gå videre med evangeliet. Han begynner derfor ved nyttår i en ny stilling som Landsforkynner. De skal sammen reise i kretsene og i Finnmark. De har bundet seg til 30 møter pr semester. Dette er en gla'nyhet som vi ber misjonsfolket merke seg. Husk dem i forbønn!

Nye regionledere

Landsstyret arbeider med tre kandidater til de tre regionene. Men her er vi midt

i intervju-fasen, så ingenting er avgjort ennå.

Husk også denne prosessen i bønn!

Økonomien

Det har kommet inn store gaver i høst. Rett etter det ekstraordinære landsmøtet kom det 100.000,- fra en takknemlig misjonsvenn. Så fikk vi i november en testamentarisk gave på 756.000,- Og i disse dager kommer innbetalingen av prosjektene som de fleste kretser har arbeidet for. Vi håper fortsatt at med disse ekstragavene så skal vi komme i mål. Og målet er fortsatt et regnskap i balanse.

Vi fikk sist februar en god koronastøtte fra Regjeringen, og 15. november søkte vi på nytt om slik støtte.

Vil du være med å gi en god julegave til Samemisjonen sitt arbeid dette året?

En julegave for å få årets regnskap i balanse?

TAKK for at du sier:

JA – jeg vil også være med!!

**VIPPS 600 500
Kontonr. 3000 15 18530**

Mørketid

Sola er blitt borte for i år. En fin, klar dag, sendte den sine siste og matte stråler over vidda. Det varte bare ett øyeblikk. Neste dag klarte den ikke å heve seg over synsranda, men i mange dager merket vi den ved middagstid som en svak morgenrøde i syd.

Alle familiene er kommet, reinsflokken har inntatt vinterbeitet, og livet har igjen fått den naturlige rytme. Det gjetes natt og dag, men hjorden er ikke langt unna, og hver kveld kommer den til leiren. Da avløser gjeterne hverandre, og kvinnene nytter anledningen til å melke noen simler. Det er snart slutt på mjølka, og før jul vil alle innstille melkingen. Den iherdigste er Akko, og Svein har igjen fått bruk for lassoen.

Barna er reist til internatskolen på kirkestedet. De fastboende barn begynte tidlig på høsten, og er allerede ferdige for i år. Nå er det flyttsamebarnas tur. De som dro av sted, var Ante, Inga-Berit, Josef, Jørgen, Marit, Nils Peder, Karen Anne, og Jon. For Jon var det første gangen, og det kom vel med at moren Inga ble med. Også Aslak og Johan fulgte med. Inga sa hun ble nok værende en stund på kirkestedet. Hun hadde viktig ærend på syke- og gamleheimen og så tok hun ei tom komse med seg i sleden. Hun tok også lille Aslak med.

Det ble tungt og stusselig i leiren da alle barna var reist. Per er riktignok igjen, men han er snart voksen kar, og tar av og til vakt ved reinflokken. Av de minste er det bare Aslak, pleiesønnen til Johan og Susanna, som er igjen, og så den lille guddatteren min, Margrethe. Hun kaller meg fremdeles, Ristattsje, og kjenner godt den lille, hvite reinkalven hun fikk i sommer. Når reinflokken hviler i nærheten av husene, går hun mellom dyra og leiter etter den hvite kalven. Svein må bli med henne, og noen ganger må han fange den inn, så hun får stryke over den fine, mjuke pelsen.

Mens barna er borte, tar Svein og jeg lange streifturer på ski. Før vi drar ut, studerer vi kartet nøye, og så går vi etter kompass og kart. Vi opplever så mye på disse turene. Vi kommer over harer som beiter i vierkrattet, og rypeflokker som har slått seg ned mellom bjørkeriset som stikker opp av snøen. Vi studerer sporene etter rev, hare, rype, røyskatt, ekorn og fjellmus. Sporene går i alle retninger, og krysser hverandre som rynker i et gammelt ansikt.

En dag fikk vi se en rødrev som dro av sted med et stort bytte i munnen. Hva det var, kunne vi ikke se. Vi forfulgte den

et stykke, men den ville ikke gi slipp på byttet. Svein skreik og ropte, men den fortsatte uanfektet. Av og til måtte den hvile, og først når vi var kommet ganske nær, fortsatte den sin vei. Den forstod vel at vi var ufarlige. Til slutt måtte vi gi opp.

På en slik streiftur møtte vi gamle Nils fra en reinby langt østpå. Han hadde mistet noen dyr, og nå hadde han kjørt omkring på vidda for å leite dem opp. I tre netter hadde han ligget i snøen, bundet reinen med lassoen og hadde gravet seg ned ved siden av sleden. Han tenkte å fortsette ennå et par dager. Nils hadde kragrifle med, og i sleden lå en stivfrossen rødrev og noen ryper.

Vi våget oss lenger og lenger bort fra leiren. Vi tok også turer til andre reinbyer, som lå flere mil borte, både Pieras-Mikkel-byen og Sievjo-byen, og da kunne vi være borte flere dager. Av og til kom reinkjørere eller skiløpere innom leiren. Som oftest var de ute for å leite etter rein som var kommet bort. I leiren gav de seg alltid god tid. Det var så mye å spørre om og fortelle, og så gikk tiden mens de steikte kjøtt i panna og kokte kaffe både en og to ganger. Det hendte også at de ble liggende over til neste dag.

For noen dager siden reiste Aslak til kirkestedet for å hente Inga og lille Aslak hjem. Nå er de kommet, og fra vinduet kan vi se at Aslak selv bærer komsa forsiktig inn. Senere på dagen må vi bortom for å se i komsa. Det er en gutt, som allerede har fått navn og heter Lasse.

Komsa er laget av en stokk. Den må være om lag 35 cm bred ved hodeenden. Ved fotenden er den om lag 20 cm. Stokken rundes av i den tykkeste enden, deles på langs og hules ut. Siden trekkes den med garvet reinskinn. Over to trespiller som bøyes på tvers og langs, trekkes også skinn, så det på den måten dannes en kalesje over hodet på barnet. Fra kalesjen går tre vevede bånd. De møtes omtrent halvveis, og midtbåndet fortsetter å festes i fotenden av komsa. Et klede er festet i kanten av kalesjen. Det strekkes over båndene og festes i fotenden. Dette er for at barnet ikke skal bli bitt av mygg og insekter, og for at hundene ikke skal komme til og slikke det i ansiktet når det ligger i teltet. Under det midterste båndet fra

Vi vil i noen nummer framover følge reindriftssamenes liv, skildret med Adolf Steens bok *Et år i Sameland*, utgitt i 1961 på Lutherstiftelsens forlag. Boka er utgått fra forlaget. Finnes på nb.no Gjengis med tillatelse fra forlaget.

kalesjen er festet et bånd med hvite, blå og brune perler, og på dette båndet skal det være tre runde sølvknapper.

I våre dager er nok sølvknappene ment som leketøy for barnet, men den opprinnelige meningen var at sølvet skulle beskytte det mot vonde makter.

Inga tar Lasse opp av komsa. Da får vi se at i bunnen ligger det finknust hvitmose. Over mosen ligger kluter som den lille ligger på. Selv er han sparsomt påkledd, men over ham ligger et fint, mykt skinn av nyfødt reinkalv. Noen bruker også hareskinn. Langs kanten av komsa er det en ti-femten cm bred skinnkant som fra begge sider strekkes over barnet, og til sist surres smale, vevde bånd i sikksakk, over det hele.

Etter at Lasse er blitt vasket og har fått det nødvendige stell, legges han ned igjen. Inga bøyer seg over ham, og lar ham få mat, og snart sover han videre.

Vi er begynt å telle dagene til jul. Egentlig teller vi bare til vi vet at skolen er slutt, og barna kommer. Julen tenker vi ikke så mye på. Vi kunne vel reist til kirkestedet og feiret julen der, men vi har bestemt oss for å bli i leiren. Når Mikkel reiser for å hente barna heim, sender vi med han penger og ei liste over det vi må ha. Vi er blitt enige om å sløyfe julegaver. Det brukes ikke i leiren, og vi vil følge skikken. Litt godt må vi selvfølgelig ha til å dele med barna, og en pakke lys vil skape litt julestemning, men juletreet brukes ikke. Vi så litt spørrende på hverandre mens vi satte opp lista. Det blir nok en fattigslig jul, tenkte vi begge, men det var Svein som kom til å si det forløsende ord, om at hadde vi først valgt å bli her i julen, så skulle vi ha det preis som de andre.

Så er det julaften. Barna kom for noen dager siden. De hadde mye å fortelle, og det var gledelig gjensyn. De skal tilbake til skolen over nyttår. Da skal også vi bli med til kirkestedet. Nyttårsdag skal vi i kirken. Lille Aslak skal være med. Han er to og et halvt år nå, og hans dåp skal stadfestes.

Siden guttene kom har de vært ivrig opptatt med vedhugging. Nå er de ferdige, og det meste av dagen går vi omkring i husene. Svein og jeg kjenner oss litt usikre. Vi vet så lite hva som passer å si



Fra Finnmarksvidda. Foto: Tor Magne Haraldseid

eller gjøre en slik dag. Vi drikker kaffe i stuene. Akko stikker til oss en reinost og et par reintunger. Vi stiller mat selv, men både Ellen og Mikkel sier at i dag skal vi være deres gjester.

Susanna vasker og pynter litt opp i stua. Mikkel selv finner frem kjøtt, tunger og margbein, og setter den store gryta over komfyren. Fra kirkestedet hadde Mikkel med både brød og julekaker, og vi finner frem fikener og nøtter.

Noen av de voksne må til reinflokken selv om det er julekveld. Slik var det også den første julekvelden: «Og det var noen hyrder der på marken som holdt nattevakt over sin hjord» for snart to tusen år siden ved Betlehem, - og på Finnmarks-

vidda i dag. Om kvelden kom Akko og de andre inn fra stuene. Også Lasse var med for å feire sin første julekveld. Vi hadde laget lysestaker av reinhorn til alle barna. Lysene ble tent, og jeg leste juleevangeliet. Det virket så nært og virkelig. Ute på vidda lå reinhjorden ved sine gjeter, mens nordlyset strålte og flammert på himmelen. Kanskje forsøkte en enslig gjeter seg med en julesang mens han gikk omkring flokken, eller forsøkte å varme seg ved et lite kaffebål. Også for ham var det julekveld, og også i hans hjerte varmet den store gleden over at Frelseren ble født.

Også vi synger julesanger, - synger ut vår glede, over det som en gang hendte i en stall i Betlehem.

Ellen serverer kaffe med hvetebrød til, først til alle voksne, og i mens fortsetter de andre å synge. Det er Susanna, som leder sangen, og alle synger med. Selv Per og Svein som er kommet i stemmeskiftet, sitter med hodene tett sammen over salmeboka.

Det lir langt på kveld. Vi ønsker hverandre god jul, og så går hver til sitt. Lille Aslak har sovnet, men Per farer av sted med han på ryggen. Lasse sover godt i komsa. Hundene sloss ikke lenger om kjøttbein og soveplasser. Det ble stille i leiren. Og nordlyset flammer. Det er julenatt på vidda.

Avskjed og ny begynnelse

Tekst: Tor Magne Haraldseid. Foto: Sigmund Fjære.

1. november 2017 ble jeg innsatt som kretssekretær for Stavanger krets. Etter 4 års tjeneste ønsker jeg nå, av forskjellige grunner, å trekke meg fra denne tjenesten – ved utgangen av dette året. Så ser det ut som om Herren åpner en ny dør for meg, som forkynner, fortsatt i Samemisjonen. Denne gang på landsplan.

Laila er med meg så sant det er mulig, og det er en stor velsignelse. Hun åpner møter hvis det trengs, eller avslutter. Hun spiller piano og lager mat ved behov, og hun er med å knytte kontakter.

Det har vært en rik tjeneste, ikke minst dette å få være sammen



med samene, og kjenne den varmen og velkomsten de har mottatt oss med. Jeg er takknemlig til Han som gav oss denne tjenesten, til samene som tok imot oss med åpne armer, og til alle dere kjære venner som har vært trofast med i bønn og arbeid. En hjertelig takk også for alt samarbeid og fellesskap på Nordlys.

Så vil jeg slutte med noe av det jeg begynte med da jeg startet for 4 år siden: **Kol. 3:1-4:** *Er dere da oppreist med Kristus, så søk det som er der oppe, der Kristus sitter ved Guds høyre hånd. 2 La deres sinn være vendt mot det som er der oppe, ikke mot det som er på jorden. 3 Dere er jo døde, og deres liv er skjult med Kristus i Gud. 4 Når Kristus, vårt liv, åpenbares, da skal også dere åpenbares med ham i herlighet.*

Han er altså vårt nye liv, vi som er gjenfødt. Uten Ham er Livet egentlig tomt og meningsløst, samme hva vi klarer å fylle det med av denne verdens ting. Og utgangen er en tragedie, for da venter en evig fortapelse. Med Jesus kan vi glede oss over livet, og alltid løfte blikket og se fremover og hjemover mot noe som er mye bedre – uansett livssituasjon. For vi har et håp knyttet til noe utenom oss selv, og vi vet at utgangen på dette er en overgang til evig salighet og glede og fred sammen med vår Frelser.

1. Joh. 5:12: Den som har Sønnen, har livet. Den som ikke har Guds Sønn, har ikke livet.

Tidligere landsstyreformann Odd Eivind Høyvik har avsluttet tjenesten i Samemisjonen

Tekst: Sigmund Fjære. Foto: Olav Berg Lyngmo

Odd Eivind Høyvik sluttet i Samemisjonen november 2021, og begynner i Lys over Land. Han kan se tilbake på en tjeneste i organisasjonen helt siden oktober 2004.

Mange av oss har kjent Odd Eivind, både i nord og sør, og vi vil savne han, og er dypt takknemlige for tiden han har tjenestegjort i Samemisjonen. Han har målbært et tydelig Kristusvitnesbyrd, og vist sterk iver etter å bringe evangeliet videre, spesielt i nord.

Han begynte som misjonssekretær i Troms høsten 2004. Etter ett år begynte han i Stavanger krets, som forkynner i en stilling fordelt mellom Stavanger og Bergen krets og Finnmark fram til 2009. Da ble han kretssekretær i Stavanger, fram til 2013. Etter dette var han forkynner på landsplan fram til i dag, kombinert med delvis kretssekretærarbeid i Trøndelag, med bosted i Namsos. Han var også landsstyreformann fra 2015 til 2020.

Jeg spør han hvordan det var å bli forkynner i Samemisjonen.

– Samemisjonen hadde noe mer tilknytning til kirka, det var nytt for meg. Og møtet med den kristne samiske kulturen tok det tid å forstå, men etter hvert som jeg har lært den å kjenne er det noe trygt og forutsigbart jeg gjerne skulle hatt mer av i bedehuskulturen sørpå. Men tiden som forkynner i Samemisjonen har vært viktig for meg. Og at kona har stått med i dette kallet, har vært det viktigste. Selv om det har medført å være mye borte fra hjemmet.

Han forteller at det var inspirerende å møte kristne som man kjente samfunn med på ulike plasser, fra det ganske land. – Det å oppleve å bli tatt med; «vi vil be for deg og familien» - var veldig godt og styrkende.

Et minne han husker spesielt godt er fra Møre og Romsdal. -Jeg kom til et lite bedehus, og fikk spørsmålet «Kommer dere hit til dette vesle stedet, her er vi så få, mange av de store kommer ikke lenger for å ha møte med oss.» «-Ja, det er nettopp slike steder vi vil komme til.» «Da må jeg legge mer oppi kollektkurven til dere».

Da Odd Eivind begynte som kretssekretær i Stavanger, sa en til han: «Du må ikke glemme de små plassene.» -Det har vært

et særmerke for Samemisjonen, og at vi har oppsøkt de små plassene.

Odd Eivind har deltatt på mange vinterstevner. Jeg spør hva han tenker om dem.

– Sammen med Radio DSF er vinterstevnene i Kautokeino og Karasjok det viktigste arbeidet Samemisjonen i dag har. At en nå og satser mer i blant sørsamene bør være prioritert høyt fremover. De første vinterstevnene jeg var på opplevdes svært utfordrende. Hvorfor skal vi tolke til samisk når alle forstår? Så sa en: «Du må huske, Odd Eivind, at du også liker best å høre forkynnelsen på ditt eget morsmål». Da innså jeg betydningen av å tolke. Men jeg kunne lite samisk, og forventet at samene skulle inkludere meg, men jeg følte meg satt litt utenfor, de satt og pratet seg imellom, og jeg ble mye tilskuer. Neste stevne jeg deltok på bestemte jeg meg for at jeg skulle gjøre noe for å bli inkludert. Da ble det annerledes, etter hvert ble de tryggere på meg.

Lattermild forteller Odd Eivind om Bjarne Gustad som humoristisk sa: «Jeg ser ikke for meg noen som passer mindre inn blant samene enn du. Men samtidig er du så fascinerende, at det er vanskelig for de å ikke inkludere deg.» I seinere tid har samene begynt å ta kontakt med han, noe de vil fortelle, eller be om forbønn for eller å spørre etter flere møter. -Derfor har vinterstevnet og høststevner blitt prioritert fra min side, fordi det har blitt knyttet kontakt.

Samtidig har stevnene vært veldig slit-somme, noen dager med tre møter om dagen, og besøk innimellom det. – Men jeg ville ikke vært det foruten.

Landsstyreformannsperioden, hvordan ville du beskrive den?

– Jeg skulle aldri ha sagt meg villig til å være det, jeg passet ikke til det. Jeg anser det som en mindre vellykket del av tjenesten min i Samemisjon. Jeg ble bedt om å overta som styreformann, i en krevende situasjon. Det var ikke lett å finne kandidater, og jeg ønsket å avhjelpe organisasjo-



Fra høststevnet i Kautokeino i 2020.

nen i en vanskelig situasjon. På LM 2017 fant en ikke kandidater som ville stille til valg og jeg ble bedt om å stille til valg. Da ble jeg valgt og det var en bedre følelse. Samtidig var det stort å oppleve et så samlet landsstyre, i hovedsak enstemmige vedtak. Vi har vært uenig, men likevel gått ut enstemmig. Jeg opplevde det som en veldig givende tid å jobbe så tett med landsstyret og Roald Gundersen (tidligere daglig leder). Perioden med nyansettelser i 2016 var en god tid etter en turbulent periode. Da kom vi tilbake til hovedsaken til Samemisjonen, Å forkynne evangeliet!

Hva vil du savne?

– Jeg kommer til å savne misjonsvennene som jeg har lært å kjenne gjennom mange år, men håper å treffe mange igjen, selv om jeg har skiftet organisasjon. Ellers vil jeg savne medarbeidere, faste turer til Kautokeino, styremøtene, den sosiale biten og alle samtalen.

Odd Eivind tenker på Lukas 22:61: – «Og Herren vendte seg og så på Peter.» Da hadde Peter fornektet 3 ganger, Jesus blir ført ut, og han vet hva Peter har gjort. Det blikket som Peter møtte der, et nådeblikk, fullt av kjærlighet og omsorg, det angår meg, og det angår alle. Når Jesus kunne gjøre dette mot Peter, da er det ikke noen som ikke passer inn hos Jesus.

Ordene kommer raskt og lett fra Odd Eivind, forkynnelsen har alltid vært det viktigste for han.

Samemisjonen takker hjertelig til Odd Eivind og hans familie for tjenesten i Samemisjonen, og ønsker Guds rike vel-signelse videre!

Ei festreise i Møre og Romsdal krets!

Tekst: Inger Starheimsæter

Jon Teigen med team sette av ei veke i Møre og Romsdal.



Forsamlinga på Tingvoll. Foto: Øyvind Fonn.

Aksjonsveka starta på Giske Bedehus tysdag 26. oktober. Kjell Furnes helsa velkomen og opna med Paulus' helsing til brørne i Tessaloniki og påminning om forkynninga av Guds evangelium. Inger Starheimsæter, nestformann i kretsstyret, minna i sin tale om Jesu ord til læresveinane då han møtte dei på fjellet i Galilea. Dei fekk eit kall, og dette kallet til teneste har også Samemisjonen fått saman med alle andre som arbeider i Guds rike.

Jon Teigen tok fram tre viktige siktemål med samlingane i misjonsarbeidet: God forkynning, informasjon om misjonsarbeidet og misjonsgåve.

Norges Samemisjon har ei 133-årig historie å sjå tilbake på i misjonstenesta i det samiske folket. Han minna om biskop Skaar, som fekk utfordringa om at samane skulle få Guds ord på «hjartespåret». Jon Teigen poengterte at i vår tid må arbeidet meir innrettast på ei teneste saman med dei.

Onsdag 27. oktober var det Søvik Bedehus i tidlegare Haram kommune som stod for tur. Der er det ei foreining for Samemisjonen, der både kvinner og menn er med. Søvik er nabobygda til Gamlem, der Magne Gamlemshaug kom frå. Olaug Remseth Vikestrand ønskte velkomen og leia møtet. Ho fortalde om arbeidet for Samemisjonen som mange i bygda hadde engasjert seg i gjennom mange år.

Gjertrud Olsnes Hauge frå kretsstyret bidrog med eit lyrisk innslag: Framførte to dikt av Halldis Totland Reigstad, hjelpepleiaren som vart forfattar i vaksen alder.

Ingbjørn Vingen heldt talen denne kvelden. Han peika på Jesu ord i Bergpreika: De er saltet på jorda! – og fellesskapet, forsamlinga skal vere salt og lys. Vingen har bakgrunn i indremisjonen og har fleire år arbeid i Finnmark.

I si orientering om misjonsarbeidet tok Jon Teigen m.a. fram rolla NSM har hatt som forkynnarbevegelse. Samemisjonen har tidlegare vore ein stor organisasjon, med inntil 117 medarbeidarar på det meste.

No er det tid for ei endring, innretta på samarbeid med det samiske folket.

Torsdag 28. oktober besøkte Jon Teigen Rovde på Søre Sunnmøre, vi andre hadde fri.

Fredag 29. oktober gjekk turen til Sør-Tustna. Jon ynskte velkommen, Inger hadde åpningsord. Øyvind Fonn tala til oss og han viste og ein filmsnutt frå Kola på alle tre møta han var med på. På filmen fortalde Svetlana Sedneva om arbeidet der borte. Som kjent er det ingen som kan reise til Russland no når grensa er stengt. Men Svetlana driv på. Så arbeidet går sin gang. Jon fortalde inspirerende om Samemisjonen. Etterpå vart det kaffi og gode lefser til alle. Det vart ein god samtale rundt borda. Slike stunder er verdfulle. Vi reiste derifrå og kjende godt at dei var takksame for at vi kom.

Etter møtet køyrde vi til Tingvoll. Der tok Maria Reitan i mot oss med god kveldsmat. Etter ei god natts søvn og litt fri, var det festmøte på Bedehuset kl. 16.00. Det var litt spenning i lufta, for der var mange som var ramma av influensa. Men huset vart fullt, sjølv om det var dei som gjerne ville kome som måtte vera heime fordi dei var sjuke. Der vart kaffi og mykje god mat etterpå. Og god prat rundt borda. Folk hadde god tid og dei kunne stille spørsmål, det vart sett pris på.

Den kvelden køyrde vi heim til Romsdal og Sunnmøre.

Neste dag var det tidleg opp, då skulle vi til Isfjorden på hauststemne. Inger Starheimsæter innleia misjonsfesten med tankar ut frå Mika 7, «Kven er ein Gud som du, ein Gud som tek bort misgjerning». Jon Teigen orienterte om Samemisjonen og veivalget som vart gjort på det ekstraordinære landsmøtet, der det var stort fleirtal blant landsmøtedeltakarane for å vidareføre Norges Samemisjon som eigen organisasjon. I sin tale appellerte Øyvind Fonn m.a. om å gjenreise Samemisjonen og kalle folk til arbeid i dette oppdraget: «Dersom Herren ikkje byggjer huset, arbeider bygningsmennene til fånytte». (Salme 127:1).

Kretsene i Norges Samemisjon

Troms krets

Morten Alsvik, kretsformann
Telefon: 954 45 496
morten.alsvik@live.no
Kontonr: 3000.15.18530 – Vipps: 600 500

Trøndelag krets

Øyvind Fonn, kretsformann
Telefon: 977 55 805
s-fonn@online.no
Kontonr: 8230.45.05881 – Vipps: 132 404

Møre og Romsdal krets

Åse Bjørlykhaug,
administrasjonssekretær
Telefon: 93 01 58 59
ase.bjorlykhaug@teicogroup.no
Kontonr: 3000.15.18530 – Vipps: 600 500

Bergen krins

Magne Ekanger, kretsformann
Telefon: 41 24 55 98
bergen.krets@samemisjonen.no
Konto: 3000.15.18530 – Vipps: 600 500
Fagertun leirstad, Eksingedalen
Telefon: 41 24 55 98 (M. Ekanger)

Stavanger krets

Tor Magne Haraldseid, kretssekretær
Telefon: 47 97 96 66
stavanger.krets@samemisjonen.no
Kontonr: 3000.15.18530 – Vipps: 600 500
Nordlys misjonssenter, Sandnes
Telefon: 47 97 96 66

Sørlandet krets

Ikke aktiv
hovedkontoret@samemisjonen.no

Oslo og Romerike krets

oslo-romerike.krets@samemisjonen.no
Kontonr: 3000.15.18530 – Vipps: 600 500

Samemisjonens nærradio

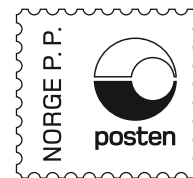
Radio DSF

www.radiodsf.no
Tormod Gusland, ansvarlig redaktør
Telefon: 905 59 882
E-post: post@radiodsf.no
Kontonr: 4932.63.30026 – Vipps: 133 935
For sendetider, se www.radiodsf.no

Det var fantastisk å møte misjonsvenene. Dei saknar samling om Guds Ord og misjon. Fellesskap med dei andre truande har vi sakna lenge, - du kor godt å få oppleve det igjen. Og «Jesus er i går og i dag den same.»

Vi har alle eit kall til teneste kvar på vår plass, alle er like viktige: Taler, omsorgsarbeider og ulike oppgåver, og du som folder hendene og ber for arbeidet. Vi ser verda omkring oss, - tida heretter er kort, snart kjem Jesus og hentar oss heim til seg. Vi som er med i Samemisjonen har vårt arbeid: Å drive indremisjonsarbeid, i blant og saman med det samiske folk. Lukke til og Guds signing der du er.

Avsender:
Norges Samemisjon
Postboks 316
9254 Tromsø



Vår kommende nye generalsekretær

Tekst: Bjarne Gustad, Sigmund Fjære.

Den som har vært i Kautokeino har ikke unngått å legge merke til den majestetiske kirken på sørsiden av sentrum. I «rødkirken» har sognepresten Bjarne Gustad tjenestegjort siden august 2010. 1.februar 2022 begynner han som generalsekretær i Norges Samemisjon. Kona, Inger Anna, begynner som misjonssekretær til samme tid.

Bjarne er oppvokst på Ekne i Levanger. – Den gangen hadde vi salmesang og bønn om morgenen på skolen og solid kristendomsundervisning. Jeg var heldig å vokse opp i et kristent hjem, og vi ble sendt til søndagsskole på bedehuset og vi hadde misjonsforening for barn. Vi barna ble tatt med på gudstjeneste i kirka og møter på bedehuset og rundt om i hjemmene. På ungdomsskolen og videregående ble jeg med i det kristne Skolelaget. En periode i ungdomstiden var jeg med på «Ungt Forum», som ble holdt i Metodistkirka på Levanger, forteller Bjarne.



Foto: Dagfinn Hauge

Etter militæret kom han til den Samiske Folkehøgskolen i Karasjok som stipendiat/miljøarbeider.

– Der var jeg i fire år og fikk bli kjent med den kristne tradisjonen blant Samemisjonens venner.

I 1994 giftet han seg med Inger Ánná, født Gaup. De bodde de første åra i Kautokeino, der han jobbet som kateket. I 1999 tok de med de to barna sine til Oslo hvor han studerte på Menighetsfakultetet. Så ble det seks år i Lierne, før de kom tilbake til Kautokeino.

– Etter å ha fått opplæring av predikantene i Samemisjonen og levd i et samisk miljø, har jeg lært å verdsette den samiske/læstadianske kristendommen. Mye av det er gjenkjennelig fra bedehuset hjemme.

Jeg spør han om det er rom for Samemisjonen framover.

– Jeg tror absolutt at det er bruk for Samemisjonen i tiden som kommer. Samene er ikke et stort folk, men viktig for Gud. Samene trenger en kristen lekmannsorganisasjon som er deres egen. Så er det en gave at engasjerte nordmenn vil arbeide og be for at Guds Rikes arbeid sammen med samene skal videreføres. Samemisjonens arv er å formidle evangeliet uforfalsket. Det vil vi fortsette med. «...ta vare på den fagre skatt som er deg overgitt...» (2. Tim 1:14).

Vi skal heller ikke miste motet når utfordringene står i kø. Vi har en mektig Gud som gjør sitt verk, vi er bare uverdige tjenere som han har kalt.

– Hva tenker du om vinterstevnene framover?

– Disse møtene er det viktig å videreføre, både i hjemmet og i kirke eller bedehus. Det er fint med slike stevner at vi er på én plass over tid. Slike bør vi prøve å få til flere steder enn bare i Kautokeino og Karasjok.

Bjarne er glad for medarbeiderne i Samemisjon som han har blitt kjent med.

– Vi har i de senere årene vært så heldig å ha både Anders Sokki og Klemet J.O. Hætta i Samemisjonens tjeneste i vår menighet. Det har vært en stor berikelse, og disse to har vært sammen med medarbeidere i Samemisjonen. Dette har vært så verdifullt for oss i vår menighet.

Hva er det viktigste å tenke på for predikantene sørfra som skal forkynne for det samiske folket?

– Vi nordmenn trenger å tilpasse oss skikkene dit vi kommer, og syng av hjertens lyst på samisk selv om vi ikke forstår et ord. Ånden er den samme, så når vi alle bøyer oss for Gud, kan vi alle bli velsignet. I nordsamisk sammenheng er det god skikk å lese en høvelig bønn fra Sálbmagirji til åpning og avslutning av møtene. Trosbekjennelse, Fader Vår og velsignelsen hører også med. Dersom man ikke behersker å lese selv, er det alltid noen språkkyndige som kan utfordres. I et samiskspråklig miljø må man bruke tolk dersom man selv ikke kan språket. Men det er fint å bruke de ordene man kan! Når du bruker tolk, må du bruke et forståelig og klart språk. Hver setning må være meningsbærende, men ikke for lang.

Bjarne avslutter altså en epoke i livet. Han forteller at han kommer til å savne å være prest for en menighet. – Det er mange gode ting i rutinene som hører til i prestedtjenesten.

Presten fra Kautokeino er både radikal og klartenkt i det kristne arbeidet. – Samemisjon må først og fremst drive misjon, men blir vi utfordret så må vi være klokkeklare. Er vi ikke tydelige på Guds Ord, så har vi ingenting å komme med, avslutter Bjarne Gustad.



Etter gudstjenesten på Láhpoluoppal søndag 21.nov. Inger Anne og Bjarne Gustad med datteren Mária Ristiinná.

Foto: Marie Sagedal